

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 10. Dei Filij erga peccatorem exprobatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

tam tremendum etiam Dei Patris fulmen, desperauisset: sed promissionum, quas fides Christiana docet; quas Ecclesia in spem peccantium proponit; quas Prophetæ & Apostoli ad pœnitentiam confuſgentibus occinuerunt: sciuisse illud ad Ezechielem à Domino dictum. *Tu, fili hominis, dic ad domum Israel: Sic locuti estis, dicentes: Iniquitates nostræ, & peccata nostra super nos sunt, & in ipsis nos tabescimus: quomodo ergo viuere poterimus: Dic ad eos: Vius ego, dicit Dominus Deus: nolo mortem impij, sed vt conuertatur impius à via sua, & viuat. Conuertimini, conuertimini, à vjs vestris pestimis: & quare moriemini, domus Israel? Tu itaque, fili hominis, dic ad filios populi tui: Iustitia iusti non liberabit eum, in quacunque die peccauerit, & impietas impij non nocebit ei, in quacunque die conuersus fuerit ab impietate sua: & iustus non poterit viuere in iustitia sua, in quacunque die peccauerit. Etiam si dixerò iusto, quòd vita viuat, & confisus in iustitia sua fecerit iniquitatem: omnes iustitia eius obliuioni tradentur, & in iniquitate sua, quam operatus est, in ipsa morietur. Si autem dixerò impio: Morte morietur: & egerit pœnitentiam à peccato suo, feceritq; iudicium & iustitiam, & pignus restituerit ille impius, rapinamq; reddiderit, in mandatis vita ambulauerit, nec fecerit quidquam iniustum: vita viuet, & non morietur. Omnia peccata eius, qua peccauit, non imputabuntur ei. Hæc si cognita perspectaque habuisset iuuenis, si non ad diuina, tanquam bos marinus stupuisset, etiam denunciata sibi æternæ damnationis sententiâ, in diuinæ clementiæ immensitatem sperauisset; cogitassetque, Deum mutare posse sententiam, si ille vellet mutare delictum. Sed nimirum desides non solum piget operari, verum etiam, adeo à salutis via abhorrent, vt eos pigeat quoque discere, quid sit operandum. Hinc oleum & opera, apud eos, perdita est. Hinc nomen Domini, hinc sanguinem Christi, hinc omnia Sacramenta in vanum acceperunt.*

X.
DEI FILII
ERGA PECCATOREM EX
PROBRATIO

Quapropter, proxima nocte, desperato iuueni, in tenebris trepidanti, neque vlla salutis remedia circumspicienti, alius se stitit, vir conspicendum, luce clarissima refulgens. Erat hic aspectu longe iunior priore; ceterum ab imagine atque vultu prioris non multum abluens. Quanquam habitu atque ornatu valde diuerso. Neque enim longa illi palla fuerat, sed nudo propemodum corpore incede-

incedebat; in capite coronam è spinis acutissimis contextam, in humero ponderosæ crucis arborem gestans. E lateris plaga, tanquam è fontis perenni scaturigine, sanguis illi ebulliebat. Hic talis taliq̃ aspectu vir ad ægrum, in lecto, sollicitè vigilantem accessit, atque voce haud obscura interrogans dixit: *Nostinè me, qui sim?* O quem verè errantem, quæ neque vocem, neque vultum Pastoris sui nouit! Quousque tandem se se ignorantia etiam hominis Christiani extendit, vt neque sciat, neque agnoscat Redemptorem! Iuuenis enim interroganti respondit: *Non noui, quis sis, sed, nisi me oculi frustrantur, illi haud absimilis es, qui funestissimo, hesternæ nocte, nuncio me externauit. Cui rursus is, qui ponè astitit, aiebat. Ne mirare, si illi similem me vides, cum quo, in vna eademq̃ diuinitate similis mihi honor, similisq̃ gloria sempiterna debetur. Sum etenim IESVS CHRISTVS Dei Filius, quem, humani generis amore, infinita mea misericordia è caelo traxit, in virginem Maria Matris mea uterum, Unde mortali carne indutus, velut sponsus, de thalamo processit. Ita Dominus formam serui accepi, & in similitudinem hominum factus, Munda me meamq̃ infinitam, in corpore, ostendi bonitatem. Cui viam ad cælum, verbis, signis, prodigijs, exemplis demonstrari; meritis aperui. Fatigatus enim, fame atque siti cruciatus, astum & frigora passus, opprobrijs saturatus, tandem, in latronis modum, captus, iniquissimè accusatus, iniustissimè damnatus, ignominiosissima deniq̃, & crudelissima morte interfectus sum, vt diuina iustitia, pro tot iniurijs, ab hominibus Deo illatis, satisfaceret. Quando igitur tu, ò infelicissime iuuenis horum omnium à me acceptorum beneficiorum immemor, merita mea, & gratiam omnem pedibus conculcauisti, ecce huc veni, & adsum, vt tibi indicem, filium te esse aeterna damnationis. Dixit, &, cum dicto, manibus exceptum defluentem è lateris plaga recentem calentemq̃ sanguinem, indignabundus in faciem decumbentis proijciens hæc addidit: *Ignominiam tuam accipe sanguinem pretiosum, qui in salutem tuam aliorumq̃, effusus est. Hæc effatus desijt videri.**

Diuina hac voce iteratò fulminatus adolescens, spe & animo destitutus, pallido & buxante vultu, ac toto corpore contremiscens, cum nesciret, quid sibi consilij, in rebus tam deploratis, capiendum esset, vbi primùm diluculauit extemplo pium suum fratrem iussit accersiri; quem antè, vt anguem erat auersatus, Sed multos sape

XI.

EXTREMA PERICULA SÆPE DOCENT SAPERE.